

Και όμως υπάρχουν

Σήμερα στις μέρες της κρίσης, στις μέρες της αβεβαιότητας και των εντάσεων, υπάρχουν **ΑΝΘΡΩΠΟΙ** που δίνουν την καθημερινή τους μάχη για να κρατήσουν στη ζωή αυτούς που αναμετρώνται με τον θάνατο. Άνθρωποι που χαίρονται, όταν κερδίζει η ζωή και που βιώνουν την οδύνη, όταν αυτή χάνεται. Άνθρωποι που αρνούνται την βεβαιότητα του εφησυχασμού και επιλέγουν την καθημερινή πάλη. Μια αέναη πάλη στο στίβο των Νοσοκομείων, εκεί, όπου κυριαρχεί η απειλή της αρρώστιας και του θανάτου. Άνθρωποι που σκυφτοί στα βιβλία και τα άρθρα προσπαθούν να γίνουν κοινωνοί της νέας γνώσης. Αυτοί που διακινούν τα δικά τους ερευνητικά πορίσματα συμβάλλοντας στην πρόοδο της επιστήμης. Γιατροί και Νοσηλευτές της Α' Καρδιολογικής κλινικής του Νοσοκομείου "Ευαγγελισμός", με διευθυντή τον καθηγητή και κορυφαίο επιστήμονα κ. Αντώνη Μανώλη.

Μια μέρα εφημερίας της κλινικής αποτυπώνει με απόλυτη σαφήνεια το έργο που επιτελείται. Δίπλα στα φορεία και τα κρεβάτια των αρρώστων προσπαθούν να ανακαλύψουν την αιτία κάτω από το σύμπτωμα. Εάν θέλαμε όλοι εμείς να "**βγούμε**" από τον εαυτό μας, θα βλέπαμε τα καθημερινά θαύματα, θα αφουγκραζόμασταν την αγωνία, θα μετείχαμε του κόπου όλων αυτών που χωρίς τυμπανοκρουσίες αγωνίζονται για τη ζωή. Δεν προβάλλουν και δεν προβάλλονται, αλλά επιλέγουν να εργάζονται απλά. Σήμερα πού όλα θυσιάζονται στο βωμό του ατομισμού, κάποιοι μένουν πιστοί στον όρκο που κάποτε έδωσαν. Αποδεικνύουν καθημερινά την αγάπη στον άνθρωπο, την αγάπη που αποτελεί σύνδεσμο τελείωσης και δημιουργό αρετής. Την αγάπη που δεν είναι λόγια και νοήματα αλλά φροντίδα καθημερινή με έργα, που καταφέρει να καταλύει διαφορετικότητες και να καταργεί ιδιοτέλειες.

Αξίζει ακόμη να αναφερθεί και κάτι που πολλοί πιστεύουμε ότι χάθηκε και είναι η σχέση του γιατρού, του νοσηλευτή με τον κάθε ασθενή, αλλά και συγγενή. Χαρακτηριστικό της κλινικής η καταπληκτική οργάνωση, ο συντονισμός και η διαρκής παρουσία στον θάλαμο των ασθενών, πράγματα που μπορούν να εκπλήσσουν τον κάθε καλόπιστο. Η κρίση στις μέρες μας (που δεν είναι μόνο οικονομική) αποτελεί τη μια όψη του νομίσματος, υπάρχει

όμως και η όψη της ελπίδας, όταν υπάρχουν ΑΥΤΟΙ οι ΑΝΘΡΩΠΟΙ που δεν υπέστειλαν ποτέ τη σημαία του καθήκοντος και της ευθύνης. Εκεί που υπάρχει ελπίδα υπάρχει πρόοδος, εκεί που υπάρχει πρόοδος υπάρχει έργο και εκεί που υπάρχει έργο μπορεί να υπάρξει αναγέννηση.

Αυτό αποτελεί προσωπική εμπειρία την οποία ήθελα να καταθέσω. Δεν άκουσα, αλλά είδα, δεν μου είπαν αλλά το έζησα. Τελικά σκέφτομαι πώς όποιος επιλέγει να επενδύσει σε καλοσύνη δεν κινδυνεύει να χάσει αυτές τις μετοχές. Αυτό δεν αποτελεί βέβαια ένα επιστημονικό άρθρο αλλά τόλμησα να το γράψω γιατί πιστεύω, πως πρέπει να προβάλλονται και αυτοί που έταξαν στη ζωή τους "να φυλάσσουν Θερμοπύλες".

Μαρβάκη Χριστίνα,

Διευθύντρια Σύνταξης